

SKÄMTET

Jag måste berätta.

Dela med mig.

Någonstans finns en början.

Oåtkomlig.

Under ytan.

Jag måste berätta.

Ett helt vanligt barn, aldrig misshandlad, aldrig utnyttjad. Alltid
hörd, när ljuden tog sig över mina läppar. Ett vanligt barn.

Det kanske var det.

Ingen spänning, inga stora drömmar.

Varför?

Jag ställer mig frågan, natt efter natt. I mörkret, ensamheten,
tystnaden. Varför blev allt så svårt?

Allting har hänt av sig självt. Allting hände så snabbt.

Det startade som ett skämt. Slutade som en lögn som förändrade
allt. Två år, sedan var allt förbi.

Jag skrev ett brev.

Lämna aldrig någonting skrivet efter dig. Orden kommer eka mot
pappret, rivas sönder och minnas. Vilken mottagare var du, vem ville
du vara?

Det var bara ett skämt. På skoj. Inte så allvarligt tills jag mötte min
egen blick i spegeln. Plötsligt inte så roligt längre. Aldrig har det varit
roligt. Jag ville ju bara hämnas. Hämnas på skoj. Ge igen.

Jag var dum. Lite blyerts på ett vitt papper. Ekande ord. Vilken
skada kan det göra?

Varför?

Arga blickar, sneglande, slag, sparkar, ord. Jag ser er fortfarande när
jag blundar. Eran ilska. Min rädsla. Det var ju bara ett skämt.

Men rädslan försvann.

Växte ifrån mig.

Växte till någonting annat, någonting annorlunda, någonting svagt.
En blandning av hat, avsmak, lögn, fördom.

Jag ser en utstött.

Jag skrattar, sparkar, slåss.

Var inte med fel människor.

Gör inte bort dig.

Ha inte fel kläder.

Banta, rök, sup, knulla, säg aldrig fel saker.

Varför?

Började lögnerna, spreds med vinden. Fick er att lyssna, fick mig att prata.

Sanningen har alltid varit abstrakt, svår att beröra, ouppnåelig.

Lögnerna är konkreta, verkliga, beräknliga.

Försöker somna, kan inte.

Försöker leva, vill inte.

Får utbrott.

Gråter, skriker, slåss, sparkas.

Finns inte till, dödar med blicken. Såriga armar, torra lungor, röda ögon av trötthet, av tårar. Min kropp är förstörd av jaget jag en gång hade inom mig.

Jag börjar från början.

Jag måste berätta.

Allt var bara ett skämt.